

Sentència 235/1991, de 12 de desembre. Conflictes de competència positius núm. 903/1985 i 958/1985 (acumulats), promoguts pel Govern del País Basc i el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb el Reial Decret 989/1985, de 30 d'abril, sobre règim del professorat universitari.

Ponent:

Vicente Gimeno Sendra

Els recurrents plantegen com a motiu per a la declaració d'invasió de competències de les comunitats autònomes respectives, per part del Reial Decret sobre règim del professorat universitari, el fet que afecta les competències que els estatus d'autonomia atribueixen en matèria de funció pública (art. 10, par. 4, EAPV i art. 10, par. 1, EAC) i ensenyament (art. 16 EAPV i art. 15 EAC). El Govern basc també argumenta que alguns preceptes són contraris al principi d'autonomia universitària (art. 27, par. 10, CE).

Respecte a la darrera qüestió, el Tribunal Constitucional assenyalava que el conflicte positiu de competència és un procediment per delimitar els àmbits competencials que corresponen a l'Estat i als altres òrgans constitucionals, i que l'autonomia universitària, en ser configurada com un dret fonamental, ha de ser defensada pel titular d'aquest dret (les universitats) mitjançant el recurs d'empara. Aquest plantejament inicial no implica que dins el control abstracte d'inconstitucionalitat les comunitats autònomes no puguin adduir la violació de l'art. 27, par. 10, CE, o bé, dins un conflicte de competència, que la violació de l'autonomia universitària menyscabi *per relationem* alguna de les competències de la Comunitat autònoma.

El Reial Decret 898/1985 té per objecte la regulació del règim jurídic de la funció docent universitària; per tant, és una norma sobre règim funcional, que, per raó de la matèria, implica que entrin en joc altres conceptes com ara l'ensenyament universitari.

El Tribunal Constitucional, en jurisprudència anterior, va declarar que els funcionaris dels cossos docents universitaris no són funcionaris del País Basc o de la seva Administració local, els únics funcionaris als quals es refereix l'art. 10, par. 4, EAPV (sentències 26 /1987 i 146/1989). Inicialment són funcionaris de la universitat, ja que és ella mateixa qui els ha nomenat, però com que es poden traslladar a altres universitats mitjançant un concurs de mèrits, es poden considerar funcionaris interuniversitaris o comunicables entre les diverses universitats, per la qual cosa es justifica l'aplicació al cas de les competències exclusives de l'Estat que determinen els art. 149, par. 1, núm. 1, i 18 CE (sentències 26/1987 i 146/1989). En principi, les comunitats autònomes només tenen competències per al règim estatutari dels seus funcionaris. Aquest criteri no significa que les comunitats autònomes no puguin tenir competències de desplegament legislatiu en la regulació de l'activitat docent en virtut d'altres títols competencials diferents.

Per examinar la titularitat de les competències en aquest cas concret cal analitzar els preceptes concrets del Reial Decret, en allò que afecta el títol de competència d'ensenyament universitari, que planteja la peculiaritat que consisteix en el fet que, juntament amb les competències de l'Estat i de les comunitats autònomes, cal afegir-hi les derivades de l'autonomia universitària, que limiten les competències anteriors (sentències 26/1987 i 146/1989).

El Tribunal Constitucional utilitza, com a paràmetre per a la determinació de

competències en matèria d'ensenyament universitari, la distribució de competències que va dur a terme en aquesta matèria la Llei orgànica 11/1983, de 25 d'agost, de reforma universitària (LRU). Per aquest motiu es pot considerar que aquesta llei forma part del bloc de constitucionalitat.

Els preceptes que envaeixen les competències atribuïdes a les comunitats autònomes del País Basc i de Catalunya són:

a) L'art. 9, par. 7, del Reial Decret, que estableix que els departaments puguin eximir de les obligacions docents alguns dels seus professors, havent-ne d'arbitrar les substitucions oportunes, sense que en cap cas pugui justificar l'increment de professorat. Aquesta prohibició d'incrementació de professorat és contrària a la competència de les comunitats autònomes d'autorització dels costos de personal funcionari docent que estableix l'art. 54, par. 4, LRU.

b) L'art. 10 del Reial Decret, que estableix el procediment d'elaboració i contingut del calendari acadèmic. El Tribunal Constitucional considera que és bàsica, i, per tant, correspon a la competència de l'Estat, la publicitat del calen-

dari acadèmic. No obstant això, el contingut concret d'aquest calendari pertany a l'àmbit de l'organització de la docència i la recerca que forma part de les competències de les universitats i correspon a les comunitats autònomes (art. 16 EAPV). Quant al fet que l'aprovació d'aquest calendari l'hagi de fer el Consell social, és contrari a la Llei de reforma universitària, que estableix la competència de les comunitats autònomes de desplegament normatiu per a la creació i la fixació de les competències dels consells socials de les universitats. La referència al fet que aquest calendari s'hagi de col·locar en el tauler d'anuncis també és una intromissió en la potestat d'organització.

c) L'art. 16, par. 1, del Reial Decret, que estableix la creació d'un servei d'inspecció sobre el funcionament dels serveis de cada universitat. Aquest precepte és contrari a la competència que la Llei de reforma universitària atribueix als consells socials sobre la supervisió del rendiment dels serveis a càrrec seu (art. 14 LRU). El desplegament normatiu d'aquesta competència correspon a les comunitats autònomes, en virtut del mateix criteri abans desplegat.

Juan Carlos Gavara de Cara

Sentència 236/1991, de 12 de desembre. Conflictes positius de competència 44/1986, 48/1986, 49/1986, 50/1986, 64/1986 i 1602/1988 (acumulats). Van ser promoguts, respectivament, pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, pel Govern basc i per la Junta d'Andalusia en relació amb diversos preceptes dels reials decrets 1616/1985, d'11 de setembre, 1617/1985, d'11 de setembre, 1618, d'11 de setembre, i 579/1988, de 10 de juny, tots relatius al control metrològic.

Ponent:
Eugenio Díaz Eimil

La discussió de fons en aquesta Sentència se situa en els mateixos termes que en

la STC 100/1991, de 13 de maig, que declarà inconstitucionals alguns preceptes de la Llei 3/1985, de 18 de març, de metrologia, en funció d'un repartiment constitucional en aquest àmbit que attri-